

Stopy

ŘÍJEN 2020

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

"Vzpomínka na letní farní tábor" – Barunka Vařílková

PŘEČTĚTE SI:

- rozhovor s Petrem Váňou nejen o Mariánském sloupu
- o svaté Barboře od Marie Jelínkové
- o tom, jak Bůh působí v životě manželů Maršíkových
- modlitbu Karla Čapka
- o 1. svatém přijímání zachyceném ve fotoreportáži

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Je to už skoro dva roky, ale ten večer v pondělí čtrnáctého ledna si vybavuji úplně přesně. „...tak vy už máte stromeček odstrojený, my se na to s holkama zrovna chystáme.“ Tak nějak se se mnou do telefonu rozloučila maminka a šla s vnučkami odzdobovat vánoční stromeček. Další telefonát jsem měla před půlnocí. To mi volal bratr, že v domě, kde bydlí rodiče i on s rodinou, hořelo, byt mých rodičů je kompletně zničený, maminku odvezli do nemocnice. Chtěl, abych se to dozvěděla dřív od něj než z internetu nebo z televize. Televizi nemáme a na novinkách.cz jsem se dočetla zhruba toto: „Jiskra z prskavky na stromečku způsobila požár v podkroví rodinného domu v Čisovicích. Žena, která se snažila oheň hasit, byla hospitalizována ve Vinohradské nemocnici. Cestu hasičům komplikovalo silné náledí.“ A video s hasiči. Neznělo by to až tak strašlivě, kdyby mi to místo na videu nebylo tak důvěrně známé. Nemohla jsem dělat nic jiného, než prosit Hospodina, aby je všechny chránil.

Kdybych druhý den na jednotce intenzivní péče Vinohradské nemocnice neviděla v jednom z pokojů sedět svého tatínka, maminku bych tam nehledala. Nebyla k poznání - štěrlinky opuchlých očí a rtů, hadičky z nosu, zbytek obvazy a přestěradlo. Ukázalo se, že samotné popáleniny nejsou až tak vážné a rozsáhlé, jak to na mě na první pohled působilo. Měla popálený obličej, část hrudi a ruce. Tatínek u ní seděl, držel ji za ruku, maminka se o všechno zajímala a bylo zřejmé, že je úplně při smyslech a dobré mysli, ale černé chuchvalce, které vykašlávala, sípavý dech a hlas změněný k

nepoznání svědčily o tom, že se hodně nadýchala kouře.

Další den jsem měla zrovna pracovní cestu do Prahy, tak jsem se mohla u maminky zastavit hned po poledni. Maminka vypadala sice stejně, ale dech se jí o poznání zhoršil. Také řeč se jí změnila. Chráptěla ještě silněji a hlavně říkala zvláštní věci. Snažila se se mnou mluvit o běžných věcech, ale dávala mi divné instrukce, měla starost o nepodstatné maličkosti a nelogicky přeskakovala od jednoho k druhému. Pobyla jsem u ní, ale měla jsem pocit, že potřebuje odpočívat, často se odmlčela a soustředila se na dýchání, tak jsem se s ní raději rozloučila a bylo mi úzko. Viděla jsem, že její stav se od včerejška zhoršil.

Věděla jsem, že tatínek za maminkou ten den nepojede, musel dávat dohromady záležitosti po požáru a její včerejší stav nezbuzoval nijak zvláštní obavy. Nechtěla jsem mu přidělovat starosti, tak jsem aspoň zavolala příteli. „A nezdálo se ti, že maminka nějak divně mluví? Jako že to, co říká, nedává úplně smysl?“ zeptal se mě sám od sebe. Zarazilo mě, jak ho to napadlo. Vysvětlil mi, že jeho maminka mívala problémy s plícemi a jednou se do takového stavu dostala. Měl tehdy strach, že prodělala slabou mrtvici, ale stačilo, když se jí zlepšil dech, mozek se dostatečně okysličoval a začala zase přemýšlet a mluvit normálně. Uvědomila jsem si, že kdo moji maminku vůbec nezná, nemusí si na ní nutně všimnout nějaké zásadní změny. Lékaři ve Vinohradské nemocnici určitě sami vědí, že maminka potřebuje víc kyslíku, ale to, že už začíná mluvit z cesty, nemusí poznat, pro ně je to prostě paní přirozeně

trochu zmatená tím, co se s ní děje. Rozhodla jsem se, že o svých obavách řeknu tátovi, protože on komunikoval s lékaři. Maminka měla od začátku podporu dýchání, ale jen slabou. Lékaři tatínkovi vysvětlili, že pokud by to nestačilo, jsou připraveni ji napojit na „umělé plíce“, ale je to riskantní, její organismus by to nemusel zvládnout, byla to zkrátka ta nejzazší možnost.

Další den jel za maminkou tatínek, přijel za ní také jejich dlouholetý kamarád kněz a byli u ní až do večera. Já jsem ji viděla až den poté. A bylo mi jasné, že je vyhráno. Maminka byla klidná, dech se jí o poznání zlepšil, mluvila sice chrapotem, ale úplně rozumně. Vedle její postele stál nový přístroj na podporu dýchání, ke kterému čas od času přiběhla sestřička a zkoumala, co asi zrovna tohle světýlko znamená. „My to tady máme prvně a musíme se s tím naučit, pan doktor si půjčil tenhle přístroj z plicního speciálně pro paní Maršíkovou.“ A potom už se všechno jen zlepšovalo. Při jedné z dalších návštěv už jsem maminku potkala na schodech a za pár dní jela z nemocnice domů.

Naštěstí v domě zbylo několik neporušených a částečně zařízených místností, kam se mohli rodiče hned přesunout. Bratr se švagrovou a dětmi museli hledat náhradní bydlení, ale i to se vyřešilo rychleji a lépe, než by se v takové situaci dalo čekat. Zkrátka Hospodin všechny mé drahé opravdu chránil. Na celou rodinu se snesla přímo záplava pomoci, o které mnozí ze čtenářů vědí mnohem lépe než já, a všem bych jim chtěla dodatečně poděkovat. Protože i oni jsou „Bůh v mém životě“. A mám takovou soukromou teorii, že

nebýt pohotovosti a vynalézavosti pana doktora, který pro maminku sehnal dýchací přístroj, mohlo všechno dopadnout jinak. Ano, Bůh nám přesvědčivě a hmatatelně pomáhá a má k tomu své nástroje.

Tím ale ještě strážným andělům mých rodičů směna neskončila. Pokračování příště...

Maminka se rychle zotavovala a tatínek začal s obdivuhodným elánem podnikat kroky k rekonstrukci zničené části domu. Měl všechno pečlivě a systematicky rozplánované. Když jsem s dětmi přijela rodiče navštívit prvního května, pochlubil se nám děda časovým plánem, který začínal datem 4. května položkou „přivezou trubky na lešení“, pokračoval „stavbou lešení“ přes „položení krovu“ až k „HOTOVO“ u data 3. června. Několik prvních dní šlo všechno podle plánu: přivezli trubky, děda s pomocí vnuka Adama postavil lešení a mělo se začít s odklizením střešních tašek a potom shořelého krovu. Samozřejmě, že táta při tom všem počítal se svojí osobní účastí na střeše, nikdo jiný by přece nevěděl dost přesně, co je potřeba. My ostatní jsme to sledovali se znepokojením, ale bylo nám jasné, že ho na zemi nikdo neudrží.

Když jsme devatenáctého května s dětmi a maminkou přijeli za tátou do příbramské nemocnice, mohla jsem si udělat představu, co se v pátek navečer seběhlo. Mamince, která byla zrovna v ložnici, někdy kolem páté zazvonil telefon. I to bylo štěstí, že ho měla po ruce, kdo se občas mojí mamince snažité dovolat, víte, že to není pravidlem.

Volal jí táta. Vzhledem k tomu, že oba byli doma, to bylo hodně zvláštní. „Ležím na dvoře a nemůžu se hnout.“ Tatínek šel v pohodě po dvoře, křuplo mu v kyčli a ocitl se na zemi. Už nevstal, zvedli ho až přivolání záchranáři. „Na tomhle dvoře už jsem jednou byl...“, rozpomínal se jeden ze záchranářů. I maminka ho poznala, vezl ji do Vinohradské nemocnice.

Když tátou v nemocnici vyšetřili, ukázalo se, že nemá zlomenou kyčelní kost, ale kyčelní protézu! Záhada, něco takového by se nemělo vůbec stát a ani se to nestává, při běžné zátěži by mu měla protéza vydržet ještě několik let. Tatínek se lékařům raději nepřiznal, jakou zátěž za ty roky už svojí protéze připravil, protože tohle nebyla první střecha. „Zlomilo se mi to právě včas,“ uznal. Načasování bylo opravu dokonalé, složil se do měkké trávy doprostřed dvora. Stát se to o den později, v den „sundávání

tašek“... Nebo by stačilo i v koupelně...

Tátu pak čekala ještě složitá anabáze, než se konečně po týdnu dočkal operace. Plánované akce se ale nakonec uskutečnily a dokonce jen v trochu posunutých termínech. V pátek sedmého června dorazilo auto s mými slovenskými sestřenicemi, jejich svalnatými manžely a synem, bratr s kolegou, já s Adamem a Aničkou, v sobotu ráno Honza Krejčí s Jirkou Romem. Pod tatínkovým velením jsme střechu vzali útokem a do sobotního večera byly všechny tašky vyskládané na dvoře, na místě podkroví trčely jen komíny a štít a všechno bylo připravené na další navazující práce. Táta nás celou tu dobu dirigoval berlí z lavičky „jako pan Lorenc“.

Ano, znovu jsem se přesvědčila, že Hospodin nás opravdu účinně chrání. A někdy i tím, že nám včas zabrání uskutečnit naše plány.

Zita El-Dunia

Eucharistická modlitba

Středem a vrcholem celého slavení eucharistie je eucharistická modlitba, tj. modlitba díkůvzdání a posvěcení. Kněz vybízí lid, aby pozvedl srdce k Pánu modlitbou a díkůčiněním, a zahrnuje všechny do této modlitby, kterou vysílá jménem celého shromáždění skrze Ježíše Krista v Duchu svatém k Bohu Otci. Smyslem této modlitby je spojení celého shromáždění věřících s Kristem ve vyznávání velikých činů Božích a v podání oběti. Eucharistická modlitba si žádá, aby jí všichni s úctou a v tichosti naslouchali.

Hlavní prvky, ze kterých se skládá eucharistická modlitba, se mohou rozlišit takto:

1. Výzva k chvále. – Tou výzvou je úvodní dialog. Je to rozhovor mezi knězem a věřícími. Slouží k tomu, aby se předsedající i věřící spojili a společně se povzbudili k velké jednotě a k chvále Boží.
2. Preface. – Když si to slovo přeložíme běžně jako předmluvu, můžeme nabýt dojmu, že tu půjde o nějaký výklad, jaký bývá vytištěn jako úvod nějakého pojednání. Snad bychom měli říkat spíše „předslov“ nebo „předzpěv“. Preface totiž není přednáškou nebo teologickým proslovem. Je to v podstatě báseň, projev radosti a vděčnosti, zpěv věřících, kteří odkrývají zdroj své spásy. Mnohdy je to projev jistoty víry. Nejkrásnější preface se blíží spíše prorockému zvěstování než naučnému projevu.
3. Sanctus. – Preface přechází do trojnásobného Svatý, které svými kořeny tkví ve Starém zákoně a svým vyzněním míří do dokonání Kristova poslání na věčnosti. Je to volání, k němuž se spojuje kněz i všichni přítomní v kostele nejen proto, aby Bohu vzdávali chválu a dík za dary, které nám udělal, nýbrž pro velebnost a vznešenost jeho samého a toho, který „přichází ve jménu Páně“.
4. Epikléze. – Duch svatý byl činný při sestupu Ježíše Krista do naší pozemské skutečnosti. Duch svatý byl při vzniku církve jako jeho tajemného těla, nelze se divit, že je při jeho svátostném sestoupení na naše oltáře. Snad všechny liturgie mají ve své eucharistické modlitbě prosbu k Otci, aby působením Ducha způsobil tajemnou změnu svátostných způsob. Epikléze je tedy prosba o to, aby Duch svatý přivodil změnu chleba a vína v Tělo a Krev.
5. Zpráva o ustanovení a proměnění. – Slovy a úkony Kristovými se koná oběť, kterou Kristus ustanovil při Poslední večeři, když obětoval své Tělo a Krev pod způsoby chleba a vína. Dal je apoštolům k jídlu a pití a dal jim příkaz, aby nepřetržitě slavili toto tajemství.
6. Anamnéze. – Běžně známe toto slovo z lékařského vyšetřování. Lékař se nás ptá na náš minulý život, na choroby, které jsme přestáli. Činí tak proto, aby mohl spíše a snáze odkrýt naše neduhy a aby je mohl léčit. Všechny naše eucharistické modlitby mají rovněž vzpomínku na minulost, „na pozeňanou smrt“, „na spasitelnou smrt“ či „slavnou památku našeho vykoupení“. Nyní tuto památku prožíváme. Pán nám dává své utrpení, svou oběť, - a církev, tělo Kristovo, se nyní připojuje k této oběti. Odevzdává Otci jedinou oběť, která je současně obětí těla a hlavy, církve i Krista.
7. Podání oběti. – Při slavení této památky církve, a to především ta, která je tu teď shromážděna, obětuje v Duchu svatém neposkvrněnou oběť Otci. Církev usiluje dosáhnout toho, aby se věřící učili obětovat nejen neposkvrněnou oběť, ale i sebe samy, aby byli den ze dne vedeni Kristem k sjednocení s Bohem a mezi sebou, aby tak Bůh byl všechno ve všech.
8. Prosby. – Jimi se vyjadřuje, že eucharistie se slaví ve společenství s celou církví jak nebeskou, tak pozemskou a že se přináší oběť jak za ni, tak za všechny její členy, živé i mrtvé, kteří jsou povoláni k účasti na vykoupení a spasení získaném Kristovým Tělem a Krví.
9. Závěrečná doxologie. – Jí se vyjadřuje oslava Boží. Stvrzuje a uzavírá ji společné zvolání lidu: Amen.

Fotoreportáž z prvního svatého přijímání

KAPITOLA PRVNÍ

MISIJNÍ PROMĚNA CÍRKVE

19. Evangelizace je poslušností Ježíšovu misijnímu poslání: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,19-20). Tyto věty popisují chvíli, kdy Zmrtvýchvstalý posílá své učedníky hlásat evangelium v každé době a na každém místě, aby se víra v něho šířila do všech končin země.

I. CÍRKEV VYCHÁZEJÍCÍ

20. V Božím slově se neustále objevuje dynamičnost „vycházení“, kterou chce Bůh vzbudit ve věřících. Abrahám přijal povolání odejít do nové země (srov. Gn 12,1-3). Mojžíš vyslechl Boží povolání: „Jdi a shromáždi starší Izraele“ a vyvedl lid na cestu do zaslíbené země (srov. Ex 3,17). Jeremiášovi Hospodin řekl: „Kamkoli tě pošlu, půjdeš“ (Jer 1,7). Dnes jsou v tomto Ježíšovu „jděte“ přítomny neustále nové scénáře a výzvy evangelizačního poslání církve a my všichni jsme povoláni k tomuto novému misionářskému „vyjití“. Každý křesťan a každé společenství budou rozlišovat, jakou cestu od nich Pán žádá, nicméně všichni jsme pozváni přijmout toto povolání – vykročit z vlastního pohodlí a mít odvahu vydat se do všech periferií, které potřebují světlo evangelia.

S

Přiznám se, že životní příběhy, poselství a atributy světců nepatří mezi mé silné stránky. Mám pro to alibi, že jsem neprošla klasickou křesťanskou výchovou v rodině, kde bych se s touto částí tradice mohla přirozeně seznámit. Vždy mám problém představit si pod jménem světce konkrétního člověka, který žil svůj lidský příběh před kratší či delší dobou. Z podstaty věci jsou životopisy světců plná násilí a popisu krutých muk, která světci pro Krista statečně snášeli. Tím se mi však v porovnání s vlastní malostí spíše vzdalují. I když mé znalosti, jak jsem uvedla, byly hodně omezené, přesto jsem si našla oblíbenou světici, která se mě

svým životem osobně dotkla. Příběh svaté Barbory (z Nikodemie) není podložen spolehlivými historickými daty, ale zato o to významnější tradicí vycházející z legendy. Barbora byla dle této tradice krásnou dcerou bohatého kupce Dioskura, který ji po smrti matky vychovával v pohanském duchu. Aby dceru uchránil před vlivem tehdy zakázaného křesťanství, uvěznil dceru do věže, kde měla žít v přepychu, ale v bezpečí před nebezpečným učením. Prostřednictvím sloužícího - tajného křesťana, se však s Kristovým učením seznámila, následně přijala křest, zaslíbila se Kristu a učinila slib věčného panenství. Když ji otec začal nutit ke sňatku a ona mu oznámila pravdu, nejprve před hněvem otce uprchla. Měla se před otcem schovávat v zemi či v jeskyni, bohužel ji otec dopadl a hladem a vězněním se snažil dceru donutit k poslušnosti. Protože ani to nevedlo k úspěchu, udal dceru jako křesťanku soudci Marcianovi a následovalo kruté mučení, které měl ukončit sám otec tím, že jí stál hlavu. Ihned poté vyšlehl blesk, který krutého otce zabil. Celé poselství života této světice, patronky horníků

(úkryt v zemi), dělostřelců a pyrotechniků (blesk), dívek, zajatců a dětí, mě oslovilo tím, že, s nadsázkou řečeno, „měla komplikovaný vztah se svým otcem“. Měla se na ní splnit předpověď, že nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina“ (Mt 10,36). Sv. Barboru jsem si vybrala jako svou birmovací patronku, na počátku dospělosti, kdy mě mrzelo, že se v otázkách víry neshodnu s oběma rodiči a zejména jeden z nich, včetně prarodičů, „neprojevovali zrovna nadšení“ z mého obrácení. Ke krutému osudu sv. Barbory jsem opravdu nesměřovala, ale bereme-li poselství jejího života symbolicky, pouze se ukázalo, že naše životní příběhy jsou po staletí a tisíciletí prakticky neměnné. Stejně působení dobra a zla v rodině nás provází bez ohledu na čas a místo, a asi proto nám zde na světě Bůh zanechal odkaz některých z nás, kteří se svým způsobem života přiblížili ke Kristu nejvíce, až dosáhli svatosti (pro mě vrchol podobnosti a identifikace s Bohem). Odkaz, který působí jako naše posila, a který nám nabízí přímluvu světců bez ohledu na dobu, která mezi našimi životy uplynula. Sv. Barboro, oroduj za nás a za víru do našich rodin.

Marie Jelínková

ROZHOVOR

Když se kluk narodí sochařem - s Petrem Váňou nejen o Mariánském sloupu

Dohonit sochaře Petra Váňu k rozhovoru není jen tak. Když jsem se za ním rozjela do Karlíku u Dobřichovic, stejně jsem ho nestihla, přivezli mu totiž kámen z Řecka. A tak jsme se nakonec sešli právě u toho kamene, ze kterého bude oltář. Petr Váňa si stále kreslil už jako malý kluk, proto paní učitelka Michková na výtvarnou výchovu doporučila jeho rodičům, aby ho vedli tímto směrem. Nakonec je z Petra Váni světově uznávaný sochař, který stojí za znovuzrozením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Několik soch restauroval také pro Mníšek pod Brdy.

A to jste už v těch třinácti letech začal přímo se sochařinou?

Právě paní učitelka Michková věděla o sochaři v Řevnicích, který se jmenuje Severa. Rodiče mne k němu vzali a ten se podíval, co kreslím, a tak jsem mohl k profesionálnímu sochaři Jindřichu Severovi chodit pracovat několik dnů v týdnu až do deváté třídy. Mohl jsem tam modelovat, kreslit, prostě mne naučil všechno. A pak, když jsem si měl zvolit, co dál, pan Severa řekl: dejte ho do Hořic, tam je kamenická škola. Jenže tehdy v osmdesátých letech se postupovalo podle směrných čísel a Dobřichovice je neměly. Ale pan Severa se rozčílil, že to není možné, aby jeho žáka nevzali. A sám se tam, tehdy už starý pán o holi a s astmatem, osobně vypravil - a mne vzali.

Dnes by byl jistě rád, kam jste to díky němu dotáhl...

On už samozřejmě nežije, ale žijí jeho dcery a jedna z nich, Jitka Severová, dělá kunsthistoričku, učí na umělecké škole, a moje dcera ji měla za profesorku. Takto se dobrá vůle předává dál...

A pak jste pokračoval ve studiu sochařiny?

Ano, střední kamenickou školu, obor reprodukcí sochař. To byla výborná škola, kde jsme se učili už sochat do kamene, modelovat, kreslit, prostě umělecká škola i s uměleckým životem. Takže jsem se tam seznámil i se svojí ženou a vymodeloval jsem ji jako maturitní práci, vysekal jsem ji do kamene a ten portrét tam stále je, nechť jí mi ho dár.

No a pak jsem studoval v Praze Akademii výtvarných umění. Studoval jsem ji sedm let, protože přišla revoluce. Spali jsme ve škole ve spacáku, demonstrovali a já si o rok školu protáhl. Chtěl jsem alespoň jeden ročník, tedy ten poslední, studovat za svobody. Studoval jsem u profesora Stanislava Kolíbalu, to je úžasný sochař. Je mu 94 let a je v neuvěřitelné kondici. A teď spolupracujeme, vytváříme sochy pro nově budovaný kostel Krista Spasitele na Barrandově.

Zmínil jste kondici pana profesora, jak si udržuje sochař kondici?

Ta fyzička naroste u kamene asi sama, když to děláte po dlouhou dobu, protože všechny práce do kamene trvají dlouhou dobu. Když se dostanete k tomu sekat, tak je to radost. Vždycky si říkám, aspoň chvíličku každý den, aspoň kousek vysekat, abych měl tu radost. Protože on také sochař musí absolvovat všechna možná jednání, povolení a cesty za výběrem materiálu, je toho hodně, než se dostane k samotné tvorbě. Nejhezčí je ta chvíle u kamene, když se může sekat. Zajímavostí také je, když jste se zmínila o kondici a zdraví, že dřív se pracovalo převážně s mramorem a sochaři se dožívali vyššího věku. Zatímco u nás ti, kteří pracovali s pískovcem, umírali brzy a většinou na plicní onemocnění. Dnes už máme ochranné prostředky.

Ted' jsme viděli, jak tu skládali obrovský kvádr mramoru. Jak si vybíráte materiál, to dostanete tip, nebo hledáte? Pro každou sochu není každý kámen vhodný?

To si musím sám určit, z čeho sochu udělám, kámen najít podle naleziště, dojet do toho lomu a domluvit si to. Například v Řecku, odkud mi dnes přivezli kámen, jsem byl před lety. Navštívil jsem pro mne vhodné lomy a objevil tam tento nádherný materiál, který se jmenuje Kozanis. Je to bílý mramor a má v sobě žluté až zlaté žíly. Je opravdu nádherný, bude z něj oltář pro nový barrandovský kostel. Kvůli koronaviru se cesta kamene do Čech zkomplikovala a já mezitím osazoval sloup na Staromáku. Mí přátelé z Řecka byli se mnou

ve spojení po skypu a pomáhali zajišťovat převoz kamene do Čech. Sledovali přes web, jak sloup roste, a fandili nám.

Když vám takto cestuje materiál z daleka, pak také trvá, než je socha hotová. To je asi těžké ufinancovat?

Na sochách pro Barrandovský kostel pracuji už čtvrtý rok. Nejdřív je soutěž – tu jsme vyhráli s profesorem Kolíbalem. Pak se tvoří kresby, následují diskuze s architekty, potom se uzavřou smlouvy o dílo a pak se teprve může začít pracovat podle modelů. Finančně je to dlouhé a náročné a leckdy i velké dobrodružství. Na Mariánském sloupu pracuji už dvacet tři let.

Věnujete se především náboženské tematice...

Jsem věřící, rodiče mne vedli k víře. Pravidelně jsme chodili do krásného barokního kostela v Řevnicích a mně přecházely oči nad těmi freskami. Tamní malíř asi neuměl kreslit svatým ruce, proto byly schované v drapériích a já neustále ty ruce hledal. Byla tam také nádherně řezaná čela dubových lavic, prstem jsem si projížděl všechny reliéfy. Takže to je také prostředí, kde člověk může čerpat uměleckého ducha toho prostoru. Už tady se asi rýsovaly mé umělecké sklony.

Vy jste restauroval několik soch na Skalce v Mníšku pod Brdy.

Ano, u kostelíka Máří Magdalény jsem opravil portál a dva anděly. Ti byli pohození u zdi kostelíka. Hned po revoluci začala být vůle dát tyto věci do pořádku. Vzal jsem si ty anděly do ateliéru a vytvořil maketu kartuše, která se ztratila, a tu jsem nově vysekal, stejně tak i ruce andělů, které drží kartuši. Pak bylo vše nainstalované nad vchodem kostelíka. A teď si představte, že se ta původní kartuše po x letech našla. V Praze, ve sklepě jednoho domu, který má projít rekonstrukcí. Někdo si ji asi půjčil. Ta originál kartuše bude nainstalovaná uvnitř skaleckého kostelíka. Takže zvenku bude moje kopie a uvnitř originál. A co mne nejvíce těší, že jsou si velmi podobné. Sekal jsem to jen podle fotografie. Na Skalce jsem pracoval i na dalších věcech. Je tam úžasná socha Piety, kompozičně neuvěřitelná, a pak jsem tam také restauroval sv. Jana Nepomuckého. Moc mne překvapilo, že památkáři nechtěli, abych mu doplnil uraženou ruku, chtěli to nechat jako fragment. Tak si přeji, abych mohl jednou tu rekonstrukci dodělat, protože tam patří. S Mníškem a speciálně s tím prostředím na Skalce jsem spjatý, je to tam velmi mystické.

Nemohu se nezeptat na Mariánský sloup. Byla jsem se podívat a je vidět, jak tam patří.

Máte pravdu, je hezky vidět, že tam ty sochy s Janem Husem po sto dvou letech mohou zase spolu být. A také je vidět, jak Mariánský sloup, který tu stál tři sta let a je opět zpátky, do okolní architektury Staroměstského náměstí patří. Je to vlastně první barokní socha v Čechách. V začátku baroka k nám sochař Jan Jiří Bendl přinesl vrchol italského baroka. Do té doby se v Itálii sochalo do mramoru, ale on převedl baroko do českého pískovce. To byla jeho genialita a tehdy vznikl i jeho Mariánský sloup.

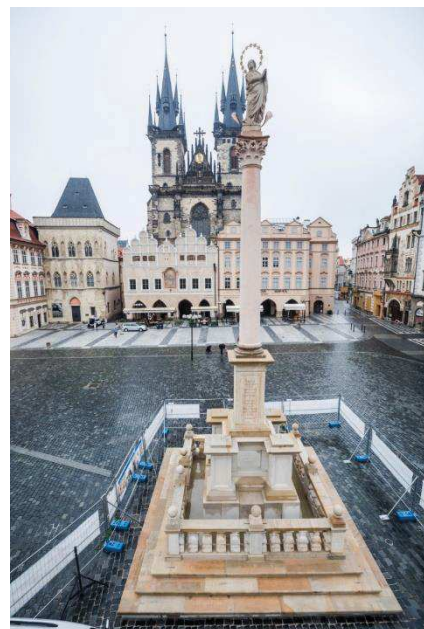
Na Mariánském sloupu ještě chybí čtyři sochy

To je ještě práce tak na osm let. Doposud trvaly práce na Mariánském sloupu dvacet tři let. Je to patnáct metrů vysoká stavba, která má sto osmnáct tun, je to dvě stě dvacet dílů kamene a chybějí poslední čtyři díly, což jsou ty sochy na podstavci. Je tu problém, že se jedna socha nedochovala vůbec a bude se muset udělat nová. Já bych moc rád vysekal anděla smíření Archanděla Gabriela, jako tu čtvrtou chybějící sochu. Byl by to anděl, který přináší na kartuši na kamenném pergamenu zprávu, že se lidé smířili.

Proběhlo slavnostní odhalení sloupu...

Oficiálně byla stavba dokončena 15. srpna, následovalo slavnostní odhalení se zprávou pro širokou veřejnost, proč byla celá ta stavba postavena. Bylo to kvůli gotickému obrázku panny Marie, ke kterému se lidé v roce 1648 modlili, aby to s nimi dobře dopadlo, když Prahu dobývali Švédové. A ono to dopadlo dobře, válka skončila. Lidé z vděčnosti nechali postavit sochařem Janem Jiřím Bendlem Mariánský sloup a dovnitř dali obrázek Panny Marie. Měl by tam být i pro další generace. Tím má sloup zase své poslání, obnoví se místo, kde se lidé přimlouvají, aby nám bylo lépe. Abychom byli chráněni před válkami, před nemocemi. Když jsme tam na jaře a v létě pracovali, bylo to zrovna velice aktuální, opravdu jsem na lidi myslel. Náměstí bylo vyčistěné kvůli koronaviru a my tam pracovali úplně sami, osazovali jsme Mariánský sloup.

Za rozhovor děkuje Alexandra Merunková

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Někteří jste se už s našimi rohlíčky setkali při posvěcení na farní zahradě a vesměs všem chutnaly. I u nás doma jsou velmi oblíbené. Sice je s nimi dost práce, ale stojí to za to. Mohou se použít k slanému jídlu, ale i na sladko. Kvasnice doporučuji koupit u Jarolímků. ☺

Rohlíčky – z této várky je 60-70 rohlíčků

1kg polohrubé mouky + 1 hrnek hladké mouky
1 kostka droždí
1/4l mléka
2 lžice cukru
2 vejce
1 heru nebo máslo
mák nemletý

Nejprve kvásek:

1. mléko ohřát na vlažné + 2 lžice cukru + 1 kostka droždí
2. cca 10 až 15 min. nechat kvásek vzejít

Těsto:

1. obě mouky smíchat + sůl + 2 vejce + kvásek
 2. smíchat a pozvolna přilévat rozpuštěný tuk
 3. těsto dobře prohníst (měly by se za vařečkou vytvářet pšoukající bubliny)
 4. nechat kynout přikryté utěrkou cca 3/4 hodiny (dobře nakynuté těsto se pozná tak, že z prstem utvořeného důlku se těsto pomalu vrací).
 5. Z těsta tvořit placky, z nich trojúhelníky, každý dobře pomazat mírně rozpuštěným tukem, pak zarolovat do tvaru rohlíčku, opět pomazat po povrchu trochou mléka a obtisknout do máku.
 6. Plech vymazat olejem nebo sádlem a naklást rohlíčky – pozor, při pečení ještě trochu vykynou.
 7. Upečené (cca půl hodiny) ještě teplé mašlovačkou pomastit.
 8. Rada na závěr: čím méně si hospodyňka věří, tím víc droždí použije ☺.
- Zlomte vaz.

Alexandra Merunková

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Tentokrát se mi díky létu a prázdninám a také kvůli koronaviru nepodařilo setkat se s někým z naší farní rodiny, aby se nám svěřil se svými modlitbami. Proto si dovolím seznámit vás s modlitbou Karla Čapka, na kterou jsem nedávno náhodou narazila. Je z roku 1938, kdy byla otištěná v Lidových novinách, těsně před vypuknutím 2. světové války. Je neuvěřitelné, jak je stále aktuální!

Alexandra Merunková

Bože,
který jsi stvořil národy
a všem jsi vdechl touhu žít ve cti,
zbav dnešní svět toho nejhoršího: lži.
Lži, která podpírá a připravuje násilí
a učí lidi nenávidět se navzájem.
Lži, která otravuje národy
a vykopává mezi nimi propasti,
jež snad ani desítky let nevyrovnají.
Bože, jak bude vypadat,
jak se bude vyvíjet Evropa,
obluzená tolika nenávisťnými lžemi!
Jak bude možné soužití mezi lidmi a národy,
je-li mezi ně vrženo tolik urážek,
tolik opovržení a vzteků!
Copak si snad někdo představuje,
že tento stav ducha má a může
trvat bez konce?
Copak si má soused ošklivět souseda
a čekat jen na příležitost,
aby mu zasadil mstivou a úkladnou ránu?
I po válce si mohou národy podat ruce;
mohou si sebe rytířsky vážit a navázat
vztahy a důvěry. Ale na bojišti lži
nebude navěky důvěry a cti;
každá lež zajde,
ale zůstane po ní nenávist a opovržení;
tělo se zahojí dřív než duše. Bože,
jak hrozně je zraňována duše tohoto národa,
jak tohle se má jednou zahojit nebo odpustit!
Copak se toho nezhrozí národové,
jaký nenávisťný, na věky zlý
a nepřátelský svět se takto buduje?
Nemá snad nikdy být mír nebo alespoň oddech
v křečovitém smrtelném nenávidění?
Bože, vrať světu pravdu!
Bude to víc než smlouva míru,
bude to cennější než každé spojení.

Nikdo,
žádný národ, žádný stát si nebudiž jist,
pokud mohou být lidské vztahy
kdykoli korumpovány nástroji lži.
Nebude jistoty, nebude smluv, nebude
ničeho platného a bezpečného, pokud vědomí
kteréhokoliv národa bude zkřiveno
záměrnou lží. Za každou lži jde úklad a násilí;
každá lež je útok na bezpečí světa.
Nikdo nebude žít v míru
ani za nejsilnější hradbou z oceli a betonu;
okřídlená lež se vysměje
všem vašim pevnostem.
Zbavit svět lži je víc než odzbrojení.
Jaké to bylo divné jasnozření,
když náš Masaryk vepsal
do našeho státního znaku slova:
Pravda vítězí.
Jakoby tušil, že jednou lež
podnikne generální útok na náš stát a národ
a už předem razil heslo pro toto utkání.
S tím heslem můžeme jít do boje;
ale jenom s tím heslem
může jít celý svět do míru.
Neboť jenom bez lži se mohou lidé
a národy dorozumět,
ať mluví jazykem kterýmkoliv.
Bože,
vrať světu pravdu!

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, p. Jan Dlouhý
Sazba: Šimon Horyna